

**Πανορθόδοξες Συνδιασκέψεις
Έντεταλμένων Όρθοδόξων Εκκλησιών
καί Ίερών Μητροπόλεων
γιά θέματα Αιρέσεων καί Παραθρησκείας**

«Οί “έμπειρίες” στίς αιρέσεις καί στήν παραθρησκεία»

ΙΗ΄ Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη
Έντεταλμένων Όρθοδόξων Εκκλησιών
καί Ίερών Μητροπόλεων γιά θέματα
Αιρέσεων καί Παραθρησκείας
(Προκόπι Εύβοίας, 16-19.10.2006)

Ή ΙΗ΄ Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη Έντεταλμένων Όρθοδόξων Εκκλησιών καί Ίερών Μητροπόλεων γιά θέματα αιρέσεων καί παραθρησκείας πραγματοποιήθηκε υπό τήν αιγίδα του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών καί Πάσης Ελλάδος κ. Χριστοδούλου, στό Ίερό Προσκύνημα του Όσίου Ίωάννου του Ρώσου στό Προκόπι Εύβοίας, από 16.10, μέχρι 19.10.2006, μέ τήν φιλόξενη φροντίδα του Σεβ. Μητροπολίτου Χαλκίδος κ. Χρυσοστόμου καί υπό τήν προεδρία του Σεβ. Μητροπολίτου Νικοπόλεως καί Πρεβέζης κ. Μελετίου, Προέδρου τής Συνοδικής Έπιτροπής επί των Αιρέσεων, μέ θέμα: «Οί “έμπειρίες” στίς αιρέσεις καί στήν παραθρησκεία».

Οί νόθες έμπειρίες δέν περιορίζονται μόνο στόν έξωχριστιανικό χῶρο. Άτυχῶς κάνουν τήν έμφάνισή τους καί στόν χῶρο του Χριστιανισμού. Τέτοιες είναι οί έμπειρίες των ήγετων τής παραχριστιανικής κινήσεως των Μορμόνων, καί ήγετων καί μελών ομάδων του νεοπεντηκοστιανικού κινήματος, όπου έχουν έμπειρίες τάχα κοινωνίας του άγιου Πνεύματος μέ νοσηρές άναρθρες κραυγές, πού τίς παρουσιάζουν σαν χάρισμα γλωσσολαλιάς, καί άλλες έμπειρίες, πού θυμίζουν καταστάσεις δαιμονοληψίας.

Ή σύγχρονη λαχτάρα, κυριολεκτικά λαιμαργία γιά έμπειρίες, τόσο χαρακτηριστική στήν εποχή μας, πηγάζει από τον παθολογικό έγωκεντρισμό, αυτόνοητο φυσικό άποτέλεσμα τής υποβάθμισης τής πίστεως στόν Χριστό καί τής εκκλησιαστικής ζωής καί οδηγεί σε πολλά καί δύσκολα προβλήματα στό χῶρο τής οικογένειας καί τής κοινωνίας, πού είναι ο κύριος χῶρος τής έν Χριστῶ διαπαιδαγωγήσεως του ανθρώπου.

Μέσα στόν χῶρο τής Όρθόδοξης Εκκλησίας έχουμε ποικιλία από γνήσιες έμπειρίες θεϊκές.

Οί γνήσιες έμπειρίες είναι ή μόνη ύγιής έξοδος από τά άδιέξοδα, στά όποια οδηγεί τον άνθρωπο ο έγωκεντρισμός του καί οί λάθος δρόμοι, άτραποί καί μονοπάτια τής ποικιλώνυμης πλάνης.

Ή Εκκλησία του Χριστου έχει χρέος από τον Κύριο Της καί κοινό Σωτήρα όλων νά άγκαλιάσει μέ στοργή κάθε πλανημένο καί νά τον οδηγήσει νά καταλάβει, ότι τό Εύαγγέλιο, τό μήνυμα τής έν Χριστῶ σωτηρίας, είναι τό πίο χαρούμενο μήνυμα στόν κόσμο, ή μόνη άληθινή διέξοδος από τά άδιέξοδα.

Πορίσματα

1) Τούς τελευταίους αιῶνες επικράτησε στόν χῶρο τής Δυτικής κυρίως Εύρώπης ένα πνευματικό κίνημα, πού άπέριπτε κάθε θρησκευτικό μεταφυσικό κριτήριο στά θέματα τής ζωής -ό Διαφωτισμός. Οί άρχές του Διαφωτισμού όδήγησαν τον κόσμο σε άπολυτοποίηση του «όρθου λόγου» (raison) σε βαθμό πού κατά κυριολεξία ξέρανε καί στέγνωσε τήν έσωτερική ζωή του ανθρώπου.

2) Όμως ο κόσμος άντέδρασε. Πρῶτα μέ τό φιλοσοφικό-κοινωνικό κίνημα του ρομαντισμού· καί στήν συνέχεια μέ τά επαναστατικά κινήματα. Αλλά μέ τήν πάροδο του χρόνου έπαυσαν καί αυτά νά ένθουσιάζουν. Καί τό κενό πού δημιουργήθηκε στόν έσωτερικό κόσμο μας, κατά φυσική συνέπεια, ο κάθε άνθρωπος, άτομικά πλέον, στήν εποχή μας, άγωνίζεται νά τό καλύψει μέ υποκειμενικές προσωπικές του ο καθένας έμπειρίες. Άλλοι μέ σωματικές. Άλλοι μέ συναισθηματικές-έσωτεριστικές. Άλλοι μέ θρησκευτικές· δηλαδή μέ έμπειρίες αισθήσεων, γιά τίς όποιες δέν χωράει άμφισβήτηση, άφου μαρτυροῦν ότι ο Θεός δέν είναι οὔτε συναισθήματα, οὔτε μεταφυσικές άναζητήσεις, αλλά έμπειρική πραγματικότητα.

3) Έπισημαίνεται ότι ή πληθώρα θρησκευτικών έμπειριών δέν μπορεί νά χωρέσει «στό ίδιο καζάνι» καί είναι

έπιτακτική ανάγκη διάκρισης τῶν γνησίων ἐμπειριῶν ἀπό τίς νόθες τόσο ξεκάθαρα πού νά μήν ὑπάρχουν περιθώρια γιά «γκρίζες ζῶνες» καί ἀμφισβητούμενα ἐδάφη. Τό ἔργο αὐτό τό κάνει ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος δίδει στόν λαό του τήν πληροφορία ὅτι οἱ θρησκευτικές ἐμπειρίες κατανέμονται σέ δύο κατηγορίες: α) στίς γνήσιες, δηλαδή σέ αἰσθητές ἐμπειρίες τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ, στήν ζωή τοῦ λαοῦ Του καί τοῦ κόσμου· καί β) στίς νόθες, δηλαδή σέ ἐμπειρίες ἀπό ψευδεῖς θεοῦς, ἀπό «θεοῦς», πού μέ κριτήριο ἀντικειμενικές ἀλήθειες-παρεμβάσεις ἐνός ἄλλου θεοῦ, γίνεται σαφές ὅτι δέν εἶναι «θεοί», ἀλλά ὄντοτητες ἐνός κόσμου ὑπεραισθητοῦ, σαφῶς κατώτερες ἀπό τόν μόνον ἀληθινό Θεό. Οἱ ἅγιες Γραφές μας (ἡ Παλαιά καί ἡ Καινή Διαθήκη) τεκμηριώνουν τήν πραγματικότητα τῆς διακρίσεως αὐτῆς.

4) Ὅλες αὐτές οἱ ὄντως ἐντυπωσιακές ἐμπειρίες δέν ἦσαν παρά μαγικές δαιμονικές ἐνέργειες, πού μαρτυροῦν ὅτι πίσω ἀπό αὐτές ἐκρύπτονταν καί κρύπτονται ἀκόμη, σέ ἀνάλογες περιπτώσεις, στοιχεῖα δαιμονικά. Τοῦτο προκύπτει σαφέστατα, ὄχι μόνο ἀπό τήν μαρτυρία τῶν ἁγίων Γραφῶν, ἀλλά καί τῶν συγγραφέων τῆς ἐποχῆς πού ὁ εἰδωλολατρικός κόσμος κατέρρευε (Ε' καί ΣΤ' αἰῶνες μ. Χ.).

5) Στήν ἐποχή μας καί στόν χῶρο μας τελευταῖα κάνει τήν ἐμφάνισή του καί ὁ ἰνδουϊστικός καί βουδιστικός γκουρούισμός, πού ἔρχεται σάν ὑποκατάστατο τῆς μή ζητουμένης παρουσίας τοῦ Θεοῦ. Προσφέρει σάν λύση ἕναν τάχα δάσκαλο, ἕναν γκουρού, ἕναν ἄνθρωπο, πού μέ βάση μυθολογικές ἀνθρωπολογίες τῶν Ἰνδιῶν πρέπει νά εἶναι μιά νέα ἐνσάρκωση ἢ μετενσάρκωση μιᾶς ἰνδικῆς θεότητας, καί πρέπει νά γίνει δεκτός σάν «ἀπόλυτη αὐθεντία», στήν ὁποία δέν ἐπιτρέπεται καμμία ἐναντίωση, ἀφοῦ εἶναι ὁ μόνος πού δείχνει τό «μονοπάτι-ἀτραπὸ». Ἡ χριστιανική πίστη δέν ἀποδέχεται ὑπαρξή ἀνθρώπων πού τάχα ἔχουν ἀπό μόνονι τους δυνατότητα ἀνόδου σέ καταστάσεις ὑπερφυσικές.

6) Οἱ νόθες ἐμπειρίες δέν περιορίζονται μόνο στόν ἐξωχριστιανικό χῶρο. Ἀτυχῶς κάνουν τήν ἐμφάνισή τους καί στόν χῶρο τοῦ Χριστιανισμοῦ. Τέτοιες εἶναι οἱ τάχα ἐμπειρίες τῶν ἡγετῶν τῆς παραχριστιανικῆς κινήσεως τῶν Μορμόνων, καί ἡγετῶν καί μελῶν ὁμάδων τοῦ νεοπεντηκοστιανικοῦ κινήματος, ὅπου ἔχουν ἐμπειρίες τάχα κοινωνίας τοῦ ἁγίου Πνεύματος μέ νοσηρές ἀναρθρες κραυγές, πού τίς παρουσιάζουν σάν χάρισμα γλωσσολαλιᾶς, καί ἄλλες ἐμπειρίες, πού θυμίζουν καταστάσεις δαιμονοληψίας.

7) Μέσα στόν χῶρο τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας ἔχουμε ποικιλία ἀπό γνήσιες ἐμπειρίες θεϊκές. Αὐτές εἶναι: α) Ἡ ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθοσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια. β) Ἡ γλυκύτητα τῆς θείας λατρείας καί τῆς μετανοίας, ἢ ἀγάπη πρὸς τόν Χριστό, ἢ μέθεξι τοῦ ἁγίου Πνεύματος καί ἢ γιά ὅλα ἐνθεη εὐγνωμοσύνη πρὸς τόν Σωτῆρα καί Δωροεδότη Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, πού ἔγινε ἄνθρωπος, σταυρώθηκε, πέθανε στόν Σταυρό καί ἀναστήθηκε γιά μᾶς, γιά νά μᾶς προσφέρει τήν αἰώνια λύτρωση καί σωτηρία. Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καί ἡ Πεντηκοστή, πού βιώνονται μέ τό Βάπτισμα καί τό Χρίσμα καί ὅλα τά Μυστήρια, εἶναι ἐμπειρίες τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως στήν βίωση τῶν ὁποίων καλεῖ ἡ Ἐκκλησία τά μέλη της. Καί γ) τά χαρίσματα, πού ἔχει δώσει στήν Ἐκκλησία εἰς διακονίαν, ἱερωσύνη, Θεία Εὐχαριστία καί ἢ πάντοτε ἐνεργοῦσα θεία καί ἀκατάλυτη δύναμη τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Παράλληλα ὅμως, μέσα στόν χῶρο τῆς ἁγίας Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας προσπαθεῖ ὁ σατανᾶς μέ ποικίλους τρόπους νά παρεισάγει νόθες ἐμπειρίες, μέ στόχο τήν ἀλλοίωση τοῦ Ὁρθοδόξου φρονήματος. Αὐτές εἶναι: Ἡ ἐκκοσμίκευση, ὁ ἀνθρωποκεντρισμός καί οἱ ἐσωτερικιστικές τάσεις, πού παρουσιάζουν κάποια νεώτερα πνευματικά βιβλία καί ἀκόμα περισσότερο ἢ ἀποδοχή καί ἄσκηση πρακτικῶν τῶν ἀνατολικῶν θρησκειῶν (γιόγκα, διαλογισμός καί ἄλλα), καί τέλος ἢ παρατηρούμενη ἔντονη προσωπολατρία.

8) Τίς νόθες ἐμπειρίες, ἀκόμα καί τίς πιό δυνατές τῆς μαγείας καί τῶν πνευματιστικῶν φαινομένων καί ἄλλων πρακτικῶν, συνήθων στόν μαγικό κόσμο τοῦ παγανισμοῦ-εἰδωλολατρίας, παλαιᾶς καί νέας, ἢ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καί τίς ἀπορρίπτει, ἀλλά καί μέ τήν δύναμη τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καί τίς εὐχές τῶν ἱερέων της καταδεικνύει ὅτι εἶναι δαιμονικές καί τίς καταλύει.

9) Ἐπισημαίνεται, ἀκόμη, ὅτι στήν βίωση νόθων ἐμπειριῶν στρέφονται πολύ εὐκόλα πρόσωπα, πού λόγῳ ψυχολογικῶν δομῶν καί ἰδιοσυγκρασίας εἶναι σέ ἰδιαίτερο βαθμό καί ἐπιρρεπῆ σ' αὐτές καί πιό εὐάλωτα. Καί γι' αὐτό πρὸς αὐτούς χρειάζεται πολλή ἀγάπη καί μακροθυμία.

10) Ἡ σύγχρονη λαχτάρα, κυριολεκτικά λαιμαργία γιά ἐμπειρίες, τόσο χαρακτηριστική στήν ἐποχή μας, πηγάζει ἀπό τόν παθολογικό ἐγωκεντρισμό, αὐτονόητο φυσικό ἀποτέλεσμα τῆς ὑποβάθμισης τῆς πίστεως στόν Χριστό καί τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καί ὁδηγεῖ σέ πολλά καί δύσκολα προβλήματα στό χῶρο τῆς οἰκογένειας καί τῆς κοινωνίας, πού εἶναι ὁ κύριος χῶρος τῆς ἐν Χριστῷ διαπαιδαγωγήσεως τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ γνήσιες ἐμπειρίες εἶναι ἢ μόνη ὑγιῆς ἐξοδος ἀπό τά ἀδιέξοδα, στά ὁποῖα ὁδηγεῖ τόν ἄνθρωπο ὁ

έγωκεντρισμός του και οί λάθος δρόμοι, άτραποί και μονοπάτια τής ποικιλώνυμης πλάνης.

11) Η Έκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἔχει χρέος, ἀπό τόν Κύριό Της καί κοινό Σωτήρα ὅλων, νά ἀγκαλιάσει μέ στοργή κάθε πλανημένο καί νά τόν ὀδηγήσει νά καταλάβει, ὅτι τό Εὐαγγέλιο, τό μήνυμα τής ἐν Χριστῷ σωτηρίας, εἶναι τό πιό χαρούμενο μήνυμα στόν κόσμο, ἡ μόνη ἀληθινή διέξοδος ἀπό τά ἀδιέξοδα.